

is, dus vóórdat de premie betaald is, ja, zelfs vóórdat de polis is onderteekend.

Artikel 257 zegt dus niets over de vraag, of het contract, dat ontstaat, een eenzijdig dan wel een tweezijdig contract is, m.a.w. of de premie opvorderbaar is ¹⁾).

Met een laatste sprankje hoop kan men zich wenden tot art. 246 K., dat een definitie geeft van assurantie of verzekering in het algemeen.

Het artikel zegt: Assurantie of verzekering is een overeenkomst bij welke de verzekeraar zich aan den verzekerde, tegen genot eener premie, verbindt, om denzelfden schadeloos te stellen wegens een verlies, schade, of gemis van verwacht voordeel, welke dezelve door een onzeker voorval zoude kunnen lijden. In de eerste plaats echter verklaart art. 248 slechts de op dat artikel volgende artikelen en dus niet het aan dit artikel voorafgaande art. 246 toepasselijk op *alle* verzekeringen, en in de tweede plaats moet men met WICHERS ²⁾) erkennen, dat men, indien men de definitie van assurantie in art. 246 K. opvat als ook op de in art. 302 bedoelde levensverzekering toepasselijk, daaraan alle actueele beteekenis moet ontzeggen, daar de levensverzekering aan de daarin opgenomen essentialia als schade en indemniteit volkomen vreemd is.

Maar zelfs indien men art. 246 K. op levensverzekeringen toepasselijk zou achten, bewijst dit artikel nog niet, dat de overeenkomst van levensverzekering als een wederkeerige gedacht is. Er wordt alleen van een gebonden zijn van den verzekeraar gesproken.

Als tweezijdigheid bedoeld was, zou toch wel een andere redactie gekozen zijn, zooals bij koop en bij huur, gelijk wij zagen.

Tot nog toe heeft ons onderzoek weinig positief resultaat opgeleverd. Daar komt nu nog iets bij en wel dit, dat, naar

¹⁾ Anders: Rb. Amsterdam, 21 Juni 1907, W. 8557.

²⁾ Jhr Dr A. W. WICHERS, De rechtsleer der levensverzekeringsovereenkomst, 1925, blz. 230.